

stere. Denne Procedure skal jeg ikke komme ind paa; det er uregelmæssigt ikke muligt at afgjøre, hvilken af de to Autoriteter der har Ret i sin Paastand; men saa meget synes at foreligge, at det er den nævnte Læges fulde Overbevisning, at den Paagjældende lider af sin Invaliditet, uden at han derfor naturligtvis tør aflægge Ed derpaa. Det er egentlig kun det, hans Bemærkninger sige. Jeg skal derfor meget varmt anbefale Indstillingen under Nr. 9 og ogsaa den under Nr. 8 med den nærmere Begrebsning, jeg har tilladt mig at gjøre; det andet er til Undersøgelse, den første henvises til Finantsministeren. — Indstillingen under Nr. 12 angaar en forhenværende slesvigsk Embedsmand. Denne Mand's Sag har tidligere været for i Rigsdagssamlingen 1875—76, da der forelaa Andragende fra ham. Det findes oplyst i Tillæg B Sp. 606, at Andrageren i en lang Narværelse har været konstitueret Husfoged i Nybøl Herred, en Lidlang Fuldmægtig og fra 1859—64 konstitueret Herredsfoged. Han havde dengang en Løn af 4,400 Kr., blev fordreven fra sin Stilling, men opholder sig fremdeles i disse Egne. Han mener ikke at burde forlade den Egn, hvor han har opholdt sig saalænge og har sin kjendte Kreds, maatte ogsaa for at styrke de Danske der paa Egnen. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, han ønsker at blive ved at opholde sig der. Han er, efter hvad der er mig bekendt, meget svagelig, og naar Udvalget i 1875—76 ingen Indstilling gjorde, var det af Hensyn til, at man mente, at der var flere slesvigiske Embedsmænd i lignende Stilling. Da dette ikke længere kan gjælde — det er næsten ikke tænkeligt, at der kan være en Mand i en absolut lignende Stilling — skal Udvalget anbefale dette Andragende til Finantsministerens Velvillie. — Der er fremdeles indstillet et Andragende til Finantsministeren under Nr. 14 (Betænkning Nr. 68). Det vil af Betænkningen ses, at den Mand, som der er Tale om, har været med i de fleste af Slagene i 1848, han er bleven kasseret i 1864, han er særdeles varmt anbefalet af Kaptein Nielsen — en Anbefaling, der forøvrigt senere er kommen til Udvalgets Kundskab. Et er fremdeles Udvalget bekendt, at han kun har en Pension af 80 Kr., og at han kun ved meget stor Nøjsomhed og Arbeidsomhed har set sig istand til at kunne tjene Tøden til sig og Familie. Han kan nu paa Grund af de Omstændigheder, der omtales nærmere i Andragendet, ikke mere arbejde, og det tilføjes i en af Anbefalingerne, at det kun vilde være med den utroligste Nøjsomhed, at han kunde komme ud af det, hvilket man jo maa indrømme, naar man ved, at han kun har 80 Kr. om Aaret. Vi vide vel, at den paagjældende Mand ikke har nogen juridisk Ret, men det forekommer dog Udvalget efter Alt, hvad der er oplyst, at der er Grund til at give ham en Forhøielse, og efter denne Mand's hele bestedne

Optræden kan man jo se, at han ikke gjør store Forbringere. Jeg skal derfor anbefale ogsaa dette Andragende til den høitærede Finantsminister.

Grifftrup: Det er kun et Par Ord, jeg ønskede at udtale i Anledning af et af disse Andragender, som af den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne ere foreslaaede henvisne til Finantsministeren, nemlig det, der er nævnt i Indstillingen Nr. 9, Betænkningen Nr. 28. Da den vedkommende Mand bad mig om at indbringe dette Andragende til det høie Thing, klagede han blandt andet over, at han Aaret efter, at han havde faaet Pension, selvfølgelig som Andre i samme Tilfælde blev stedt for den Kommission, som da reiste omkring i Landet og undersøgte de paagjældende Invalider. Det var efter hans Skjøn tilfældige Omstændigheder, som medførte, at den Sægeattest, som han da skulde skaffe til Fremlægelse for denne Kommission, ikke kunde blive skaffet tilveie. Dette tilligemed hans egen fyrige Natur hidrog mulig til, at Pensionen blev tagen fra ham. Jeg skal ikke nærmere oplyse det Faktum, da det paa ingen mulig Maade kunde falde mig ind at paastaa, at denne Mening kan være den rette; men den Paagjældende mistede i alt Fald sin Pension, og det har ikke været ham muligt, saalænge den daværende Distriktslæge var i Byen, at faae nogen Attest for den Svagthed, han har fra Krigen, og som efter Alles Skjøn er af den Natur, at den gjør ham uskikket til hans Gjæring. Der er nu gaaet længere Tid, og han har troet at kunne kæmpe sig op gennem sit Arbejde i sin Forretning til en saadan Stilling, at han kunde se en sorgfri Alderdom møde. Saavidt mig bekendt, er det ikke lykkedes ham. Manden, som er Sadelmager, maa hente det Meste af sit Arbejde paa Landet og kan ikke ret holde ud at færdes der saaledes som tidligere, og det stammer efter hans Paastand fra den Ståde, der blev paaført ham under Krigen ved et Saar i det ene Laar. Han har nu henvendt sig til den paagjældende Distriktslæge og af ham faaet Attest for, at efter denne Læges Skjøn hidrører Svagheden fra det omtalte Saar. Ganske vist har det jo, som den ærede Ordfører bemærkede, ført til en Procedure imellem vedkommende Læge og Finantsministeren; men for mig er den vedkommende Læge en saadan Autoritet, at hans Udsagn i denne Sag for mig er fuldt overbevisende. Han er en Mand, der nyder en saa udelst Agtelse i sin Kreds, begrundet paa hans hele Stilling, hans økonomiske og sociale Stilling, at man ubetinget har Tillid til ham, og det skulde glæde mig rigtig meget, om den høitærede Finantsminister ogsaa maatte faae denne Tillid. At den Paagjældende trænger til Pensionen, tror jeg at kunne udtale, og at han bærer paa en Svagthed, der gjør ham værdig til at modtage denne Pension, som han har fortjent, er jeg ligeledes overbevist om. Jeg skal derfor